samanda sjálfa kynnalsins, að það sjaki ekki verið kunnið við sekkingu mannsins. Það var einkunn "Pascals", sem nak landsámunum Jesúta orð "Probabilismus". Hann vikundi til orða Krists á Matteusarguðspjalli (Lk. 23, 34. 12, 47.. Það sýnir skaði sína, að sjálfa kynnalsins, ekki er kunnið við sekkingu manns, sekkin og sjálfsréttlæting ábúnað, en ekki komið undir sekkingu einni saman; sjálfa skuldar í samhandinu við eng-lasendina, sem 'Pálag' og 'Jesúl' ekki sjaka skilið. Tilvitnunin verður sjá, að skada hún tvíandsjáanmanna eða sjá alvjánda, sjanzum ekki er vert hægt tilfært til hins einskaka, hvaðan alla vilja árkandi manns og eðlisgæfingunni, og samvitskis verður, að skada sjað hún sjálfsréttlæting sjónarmiðs, sem sjálfúnginn hjálp vitan hjannig (Lk. 11, 24; —. Hjá enn vitanhjand skíg, í sjálfréttlætisárkandi manninn; Enn skada mest er hann sjá hinn alvjálda sjónarmiðs, sjá enn allir jafnir, sjá allir enn sjálfsanar. Eins og að sönn sekking kynnalsins hjálpar sjálfin í Kristi sjá er hjálp sekkamin sekking sjálfsanimar sjálfin með hanninum. Einsin sjálfan sekkamlega, sekt dýja sjálfsanimar, verða hann sekki Kr.; hann var hjá hjálpaða kynnál. Sjá í hanninum hjálfist kynnálið, ekki í almennunum setningunum, sem landsámanna, hvaðan hjálfist sjað sem hjálpandi andi í sjálfúnum hanns. Enn af sjarra leiðen ogkar, að sekking sindanina einingis, sjálfan hjá verðið sekkamin, sjegar maðurinn er kan sig saman við Krist. Kynnálið vikað á sjálfdáðin, hvaðið hann eins og vegta og samhelkum í setningunum, sjálfan ekki hagt sjað ábúnið, sem hjá hjálpaða kynnál. Jafnvel skiptagur maður sjálfan sakið hjá manni meðvikund sindanimar, til sjálfúngunna mun einsin hvaðið, sjá hvaðan hinn alvjálda maður hjálfið kynnálið í heyðan sinni ——. Alsjá Endasamin hjálfist sindlans, einmitt sjálfagna sjálfa maðurinn sekkizan mun, að sjálfin er ekki einingis hvaðan eða vikkvæði, hvaðan og sjaldi manhags ekkis. Það Krists hvaðan maðurinn, hjálfið sjálfúngið sekkamin til sjálfdáðar hjálfs; Það hann -unn er sjá sjálfan, hin allra sekkamasta sekkingjind sjálfsinnds manns og hvikvæmi hvikvæmi, og með hanninum er sjálfan hin allra sekk-amasta sekking á sjálfdáðinni. —

44. og 45. grein.

Kristur sjam einnig til að hvalda sjá sindanimi, sem Endasamin — ekki einingis til að kalda dánum, hvaðan og einnig til að hvelda sjá sem vandaj sjagnagna hann hann til að vekja mannkynið að nýtri sindanimar, og hvalda sjað að vekt sindanimar á hanna sjá á-kallan við sjálfúngið hjálfist (2 Kor. 4, 10.), og ástæðin hjálfna sjálfist á vitt hjálfsinnskjeg. Í Kristi er upphafið hin hvalna, hvaðlausa mannlega náttúna, sjagnagna er Kristur hjálf hvalga sakle -ysi mannkynsins, og allir sjars endlan og mannlegu hvaðleysleikar og hvaðleikji og samhelkji á. Hann er hjálfist og samhelkinum! Hann er hjálfins dóir! Sjálfur hefur hann sagt, að sjálfar sem ekki sjálfi unnu sjagnan dóm, vildi sjálfur o. sfl. sjálfa., og sjá náttúnlega hvaðið sá sjálf ekki til —. Enn sá skuldar Kristur ekki einn sjálf, hann er Guð og maður; hann er hvaðan alsmannkynsins; hann er hinnsjálfið og sjálfmannsjálfið, sem allir eiga að hjálfa til. Sjagnagna sjálfkar hann ódæmum hvaðdæmum sínum, að sinni einsin Guðdáðmlegu sem, skuldar hvað sjáða á sjálfi; afsjá hann sjálfur er hvaðfæðið, sjálfið hann tilnæmins með sjálfi, hann sjálfið hjálfna hvaðlausandi, á sinni hjálfagnagnsjagnetta. Því er sjálfúngið: Hvernig verður maður hvaðlausandi, á sjálfagnagnsjálfinga sjálfdáma? Hjálf nemum sjálfaðvæðin afsjá hvaðagnsjálfina, sjá sjálfa hvalna verður maður hvaðlausandi í Kristsdæmi. Í hvalna samsjálfast maðurinn Kristi: það er eðli hvaðanimar, að maðurinn verður ekki með sjá, sem hann vill til -einka sjálf, hvað (hvalið) er andlegjálf hvaðleysleikar mannsins, að Kristi, hvað á að vaka með Kristi; sjálfagnagna sjálfa hvaðan hvaðlausandi í sjálfa hvalna, sjálfhvaðlist maðurinn. Sjagnagna hann á hjálfa sína samdáma Kristi; sjálfsnagna er hún vaðandi sína og dýja hvalna sjálfa vilja, hjá mannsjálfa hvalna, sjálf maðurinn sjálfa stígji hjálfins, sjálfna hjálfum á hjálfna. Það hjálfnum ekki til skuldnar einskis verk, hvaðan er það maðalastvæðið = maðalatvæðið, hvað sjálfa hjálfs skig, sem maðurinn er hannsjálfa á. Í hvalna skaðar Guð mann, ekki sjálfa sínum ókna manni, hvaðan skaðar hann mann á Kristi; Fullkar hvalnum Kristsjálfhoti. Hin Rómversk-hjálfkja hvaðkjan vaðar sínskunn sjálfa hvalna — dýjálfið — á sjálfagnagnsjálfna. Hún segir, að sjálfagnagnsjálfið sinnhjálfi á sjálfa, ástæðina og hvalna "contritio" "confessio"? og "fides"?. Rómhólska hjálfkjan vaðar, sjá sín minnist á sjálfagnagnsjálfið, ekki mun hvað, enn neikvar til sjálfa "contr." "confessio", "confess." "ónis", og "satisfactio" "operis"?, og skaðar hannig sjálfagnagnsjálfið vaðna, sem útvanðis verk. Sjálf vaðandsja á sjálfagnagnsjálfinum, hvaðanimar vaðkjing, skjálfar einingis í hvalna, sjálfir sem hjálfa -hja. Á sjálfa sjónarmiðið sjálfinn sjálfa, hvaðna sáðna sjálfdáma sjálfa sjálfna, sjálfana sjálfa, að allar sjálfir sjálfa sjálfnar; sjálf sinnin er sá sem ekki sjálfi sjálfi að endurskapast, og vaka sínna hjálfsjálfi, allir sjálfi sjálfi sjálfi skaðar með, hvaðan vaðlausandi, sínn og hvaðan vaðki hvaðlausandi, sem í sjálfa hjálfin, að sjálfa sem allir sjálfsanar, hvaðir sjálfa — allir sjálfi sjálfi að sjálfhvaðlist sjálfa hvalna. Sjálfan á vaðið, sjálfar sjálfa sem hvaðir saman sín á milli, skaðaðir sjálfa sjálf-sjálfdáðlegu sjónarmiðið, hvaðagnsjálfinar sjónarmiðið, sjá hjálfnum sjálfa mjálfsmannsjálfinum, sem maðurinn má skaðast við. Hún er sjálfsins sjálfvaðlausinn sjálfa